

Wicked. Життя та часи Злої Відьми Заходу

КУПИТИ

Десь на Дорозі із Жовтої Цегли...

Темне фентезі, політична сатира, ретеллінг відомої казки, філософська притча... Так, усе це про «Wicked. Життя та часи Злої Відьми Заходу» Греґорі Маґвайра.

Всі ми, хто читав у дитинстві про чарівника Країни Оз, досі знали лише версію Дороті. Так, вона перемогла злу відьму. Але хто така ця відьма? Чому стала злою? Звідки взагалі береться зло?

Греґорі Маґвайр створює неймовірно яскравий і деталізований фентезійний світ, який перевертає з ніг на голову всі наші уявлення про казку. Тварини тут не лише розмовляють, але прагнуть поваги й рівних прав, Бляшаний Лісоруб стає жертвою домашнього насильства, а маленька зеленошкіра дівчинка Ельфаба виростає лихою відьмою, украй розумною, втім недооціненою. Але вода й тут не доведе її до добра...

Увага! Книжка містить опис сцен сексуального характеру та вживання наркотичних речовин.

Чому варто придбати:

- Греґорі Маґвайр переосмислює текст баумівського «Дивовижного чарівника Країни Оз», змінюючи оптику й додаючи глибини. Цю книжку можна читати і як химерне фентезі, і як притчу-антиутопію, і як казку для дорослих.
- Історія Ельфаби й Глінди втілена як на сцені, так і на екрані: у 2003 році вийшов бродвейський мюзикл «Wicked», а у 2024-му — кінострічка «Wicked: Чародійка», перша частина екранізації, продовження якої заплановане на листопад 2025 року.

Пролог

Десь на Дорозі із Жовтої Цегли

Ген над Країною Оз на гребені вихору, немов зелена дрібка самої землі, підхоплена несамовитим буревієм, тиряла Відьма. Навколо неї клубочилися білі й пурпурові літні громовиці. Унизу недбалим зашморгом звивалася Дорога із Жовтої Цегли. Попри те що її змордували зимова негода й доми вандалів, вона й досі невблаганно вела до Смарагдового міста.

Відьма бачила, як подорожні чимчикували нею, маневруючи між вибоїнами, обминаючи рівчаки й припускаючи мало не вистрибом, коли траплялася рівна ділянка. Схоже, вони навіть не здогадувалися, що на них чекає. Але не Відьмі було їх у це втаємничувати.

Наче бильцями сходів, вона зісковзнула з небес на мітлі — геть-чисто одна з її крилатих мавп. Приземлилася на горішній гілці чорної верби. Там, унизу, за запоною листя, її здобич улаштувалася перепочити. Відьма запхала мітлу під пахву. Звивисто плазуючи по стовбуру, вона нечутно, поволі поповзла вниз, аж доки не опинилася лишень футів за двадцять понад подорожніми. Вітер грався сплутаним вербовим віттям. Відьма придивлялася, наторошивши вуха.

Їх було четверо. Вона побачила великого представника котячих — Лева, здається? — і блискучого Бляшаного Лісоруба. Той вибирав гнид з його гриви, а Лев досадливо гарчав і гомзався. Солом'яник лежав обіч, здмухуючи білі чубки з кульбабок. Дівчинку годі було роздивитися за ворухливою листяною запоною.

— Авжеж, як їх послухаєш, то з двох сестер божевільна саме та, що вижила, — сказав Лев. — Справжня Відьма. Психічно неповносправна. Одержима демонами, Ненормальна. Таке собі видовище. Її кастрували в

дитинстві, — озвався Бляшаний Лісоруб розважливо. — Вона народилася гермафродитом чи навіть узагалі чоловіком.

— Та ну, в тебе сама кастрація в голові, — дорікнув Лев.

— Кажу що сам чув, — обурився Лісоруб.

— Усі мають право на власну думку, — зауважив Лев недбало. — Вона була позбавлена материнської любові. Потерпала від домашнього насильства в дитинстві. Ще й підсіла на ліки проти цієї своєї шкірної недуги.

— Їй не щастило в коханні, — докинув Бляшаний Лісоруб. — Як і всім нам. — Він замовк і, наче охоплений розпукою, притиснув руку до грудей.

— Вона з тих жінок, які віддають перевагу представницям своєї статі, — Солом'яник сів і виструнчився.

— Вона — знехтувана коханка одруженого чоловіка.

— Вона сама одружений чоловік.

Відьму все це так ошелешило, що та мало не зірвалася з гілки.

На плітки їй було начхати. Утім, вона вже настільки відстала від життя, що тепер несосвітенні припущення цих випадкових нікчем її щиро вразили.

— Вона деспотка. Небезпечна тиранка, — упевнено заявив Лев. Бляшаний Лісоруб надто сильно смикнув одне з пасм його гриви.

— Усе тобі здається небезпечним, боягузе ти такий. Я чув, що вона захищає право на самоврядування так званих вінків.

— Хай яка вона, але зараз, мабуть, оплакує загибель сестри, — заговорила дівчинка. Голос здавався надто серйозним, надто глибоким, надто щирим для такого юного створіння. Відьма відчула, що по шкірі в неї поповзли сироти.

— От тільки не треба починати її жаліти. Я цього точно не подужаю, — дещо цинічно форкнув Бляшаний Лісоруб.

— Але Дороті має слухність, — промовив Солом'яник. — Перед горем ми всі однакові.

Відьму ці зверхні співчуття неабияк розлютили. Вона поповзла довкруг стовбура, намагаючись роздивитися дівчисько. Вітер дужчав, Солом'яник зіщулився. Бляшаний Лісоруб і надалі порпався в Левовій гриві, а опудало тим часом пригорнулося до Лева, який ніжно обійняв його.

— Негода наближається, — промовив Солом'яник.

Десь віддалік розлунився грім.

— Ондечки... ондечки... Відьма летить, — озвався Лісоруб, лоскочучи Лева. Той, наляканий, сіпнувся й, заскавучавши, застрибнув на Солом'яника. Бляшаний Лісоруб беркицьнувся згори.

— Друзі, може, варто сховатися від негоди? — спитало дівчисько.

Порив вітру нарешті розсунув листяну запону — і Відьма побачила Дороті. Та сиділа, підібгавши під себе ноги й обхопивши руками коліна. Це була не тендітна лялечка, а рославе фермерське дівча в картатій блакитно-білій сукенці й фартушку. На колінах у неї скімлило й сутулилося маленьке огидне собача.

— Не дивно, що ти боїшся негоди, — промовив Бляшаний Лісоруб. — Після пережитого це цілком природно. Заспокойся.

Пальці Відьми ввіп'ялися в кору дерева. Вона й досі не бачила обличчя того дівчиська — тільки міцні руки й темну маківку із зібраним у хвостики волоссям. Чи варто сприймати її серйозно, а чи це кульбабова пушинка, яку помилково закинув сюди вітер?

От побачити б її обличчя, тоді стане зрозуміло.

Але марно Відьма витягала шию, визируючи з-за стовбура, бо дівчисько постійно відверталось.

Рекомендована література

[Інтуїція](#)

[Стрімка могила](#)

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ